

PROHLÁŠENÍ ASOCIACE NEMOCNIC ČR K NOVELE ZÁKONA 340/2015 SB. (ZÁKON O REGISTRU SMLUV)

Dne 22. 2. 2017 Poslanecká sněmovně schválila novelu zákona 340/2015 Sb., která sice vyřešila problémy národního podniku či jiných institucí, ovšem zásadním způsobem opomenula problematiku zdravotnických zařízení. Oproti výše zmiňovaným zdravotnická zařízení nežádala o vyjmutí ze zákona, ale změnu zákonem udané doby pro uveřejnění smluv do registru smluv.

Nemocnice, ústavy a léčebny sdružené v ANČR vnímají svázanost mezi účinností smlouvy nebo objednávky nad 50 000 Kč a dobou uveřejnění jako zásadní komplikaci provozu ohrožující zdraví a životy svých pacientů. Povinnost uveřejnit smlouvu dříve, než začne platit, přináší nemocnicím zbytečné náklady spojené s navýšením potřebných zásob léčiv a zdravotnických prostředků, překážky v běžném workflow nemocnice a s tím spojené personální a provozní náklady. Navíc v obecném smyslu jsou zdravotnická zařízení spadající pod státní správu konkurenčně znevýhodněna, neboť tato povinnost se vztahuje pouze na tato zařízení, nikoliv na všechny, kteří čerpají finanční prostředky ze zdravotního pojištění.

V oblasti zdravotní péče nastávají často následující situace:

1. Existují případy, kdy pro pacienta není vhodný vysoutěžený lék nebo zdravotnický materiál a je nutné urychleně získat jiný. Hlášení do registru smluv podléhají také zdravotnické prostředky, které zdravotnické zařízení nakoupilo v transparentním výběrovém řízení a má je k dispozici formou tzv. konsignačního skladu. Pacientovi lze díky tomu poskytnout prostředek „na míru“, ale s ohledem na znění zákona nelze technicky zajistit včasné uveřejnění dílčí smlouvy.
2. Problém také nastává často v lékárnách, kam chodí pacienti s recepty od různých zdravotnických zařízení a soukromých lékařů. Nelze tady předpokládat jaké léky a v jakém objemu budou pacienti každý den požadovat. Pro pružnost zajištění léku probíhá objednávka i telefonicky s dodáním v řádu jednotek hodin. Ale opět s ohledem na znění zákona nelze technicky zajistit uveřejnění dílčí smlouvy.
3. V důsledku tohoto zákona budou nucena zdravotnická zařízení udržovat velké zásoby materiálu a léků a tím konzervovat finanční prostředky, které by byly potřeba na jiné účely. Tím dojde k hospodářským ztrátám nemocnic v řádu milionů. Může také dojít k odpisu nespotebovaných léků, zdravotnických prostředků a ztrátě z důvodu, že se zásoby nespotebují.
4. Při počtu smluv ve zdravotnických zařízeních (cca 600 – 1000/měsíčně, z toho přes 80 % na kontinuální dodávky sortimentu léků a zdravotnických prostředků) nelze zákon naplnit jinak, než s využitím stávající zákonné evidence, kdy je účetně evidovaná každá jednotlivá dodaná skladová položka a podklady pro uveřejnění jsou získávány prostřednictvím automatizovaných elektronických nástrojů.

Problémy zdravotnických zařízení by vyřešilo doplnění nového odstavce v § 6, který by zněl:

„Nezávisle na uveřejnění prostřednictvím registru smluv nabývá účinnosti smlouva, která byla uzavřena za účelem zajištění dodávek léčiv nebo dodávek zdravotnických prostředků určených k poskytování zdravotních služeb.“

Domníváme se, že úprava příslušného ustanovení zákona může odstranit riziko poškození pacientů, přinést zdravotnickým zařízením úlevu od těchto zbytečných obtíží, a při tom zachovat hlavní důvod, proč byl zákon o registru smluv přijat, tj. zajistit potřebnou míru transparentnosti. Doplnění výše uvedeného odstavce zajistí, že zdravotnická zařízení budou moci pokračovat ve stávajícím osvědčeném způsobu hlášení do registru smluv, který byl opakovaně kladně hodnocen.

Zdravotnická zařízení sdružená v ANČR se respektují požadavek na transparentnost svého konání, ale vždy budou upřednostňovat životy a zdraví pacientů před zákony tvořené předkladateli zákona, kteří se dostatečně neseznámili s podmínkami systému zdravotní péče.